

A sütemény

Úgy megóhajtottam, uram, azt a süteményt, almás, sok-sok fahéjjal, a tetején meg a porcukor, és amikor beleharapok, finoman, óvatosan, de azért kellő mohón, az íze, az a csodálatos íze szétáramlik a szájüregemben, szétfolyik, akár a hígított méz, és utána megy tovább lefelé az alsó részekbe, olyan, mintha elvarázsoltak volna, mintha épp repülni indulnék a habzó kék ég felé, ahol csak nyugalom van. Örök. És a csillogó porcukor megmarad az ajkaimon és hűt, de ugyanakkor tüzel is, igen, vágyakozóvá tesz, hogy más is érezze, élvezze ezt a csillámló ezüstport, hogy az ő ajkait is belepje, a bársonyos, puha száját, amely szintén éhes, éhes a vágyra, arra, ami mindegyikünknek kell, ami nélkül, hisz tudja, semmilyen az élet. És akkor elszántam magam, megsütöm, elkészítem, mert ennyit megérdemlek, uram, ennyit, mindazok után és még azok után is, hogy a férjem kimászott az ablakon, és azt mondta, ordította, igazi nőt akarok, aki megmossa a hátam és simogat, és nézett le az elsuhanó autókra, a szaros járdára, ahol ruhába bújtatott ebeket sétáltatnak a hidegben, olyanok, akiket ruha nélkül én sohase akarnék látni, mert azért sok minden megfordult a fejemben, uram, mikor külön mentünk, egy érett, teljében lévő nő, igen, próbálkoztam, de talán bátortalan voltam, nem elég kitartó, és el se hittem, hogy ez majd így megy, nappal a lóti-futi és a gennyes főnök, este meg a meleg és más semmi, jött a feles és mindenféle háztartási szesz a spájzból, de ez mégsem az a megoldás, persze, tudtam én ezt, igen, de mégis úgy keltem fel, hogy nem történt semmi, néha ugyan vigasztaltam magam, de az emlékek hamar megfakulnak, eltávolodnak, amikor a legszebbnek kellett volna lennie, beállt a szünet, és már nem haladhattam, liheggettem előre, megállt minden, mint kaptatón a kocsni, amit már nemigen használnak, mert minek, és majdnem sirással végződött ilyenkor a nehezen beindult kaland, és utána még rosszabb volt, uram, üresség költözött belém, amit átugrani

nem lehetett. De mindezek előtt, mint mondtam, a férjem csak kapaszkodott az ablakfélfába, és tudtam, kezeltetni kell, kórházba vinni, szép, fehér, jó szagú ágyba befektetni, és hagyni, hogy nézze, nézze a plafont. Pedig nagy volt a szerelem az elején, uram, még a szüleimet és a vőlegényemet is otthagytam érte, apám évekig nem beszélt velem, a nevemet is elfelejtette, mondta később, mikor már visszafogadott. Tíz évvel volt idősebb nálam a férjem, kérges, morgós ember, mégis beleszerettem én, valami nagyon megfogott benne, talán az, hogy másmilyen is lehet, igen, és amikor már együtt voltunk, néha bejött utánam a fürdőbe és megmosta a hátam, majd megsimogatott, a fejemenél kezdte és a hátsómnál végezte, annyira jólesett, hogy megfordultam ilyenkor, megfogtam a kezét és a mellemre tettem, de ő akkor megtorpant, igen, és láttam az ijedség, a zavar fényét a szemében, ami majd idővel eszelősségbe vagy majdnem abba ment át, és világos volt, itt most nem történik semmi, és nem is fog. De azért a vágyakozás egy jó darabig megmaradt bennem, hogy hátha, legközelebb, akkor majd továbbmegyünk, igen, de az idő megteszi a magáét, uram, mind kevesebbszer jött be utánam a fürdőbe, és mind ritkábban gondoltam arra, hogy másképp is lehet. Tomputság vett rajtam erőt, fásultam feltartóztathatatlanul. A férjem a kishálóba költözött, ott aludt, olvasott, de volt, hogy éjjel, mikor azt hitte, alszom, be-benézett a félig nyitott ajtón, és láttam, még a homályban is, hogy az arca ellágyul ilyenkor, megszelídül, igen, és már-már sajnálni kezdtem, de mint ön is tudja, a szerelem legnagyobb ellensége a szánalom. És akkor inni kezdett, először csak úgy, szinte véletlenül, hogy később már kidolgozott stratégia szerint tegye, reggel egy kupica, majd még egy, délben sör, ha lehet, barna, este testes vörösborok tömkelegével, nem volt részeg, csak annyira kapatos, hogy ne érezze a rá nehezedő súlyt, mert hát ő is csak ember volt, uram, álmokkal, tervekkel, amelyek, úgy látszott, örökre megrekedtek, és mászott az ablakba, hetente legalább egyszer, és kiabálgatott, bámulta a kutyaszarus járdát meg a sűrű lombokat odébb, és ha visszakúszott, a szobájába ment, lefeküdt az ágyra, a fal felé fordult, és úgy maradt órákig, teljesen mozdulatlanul. Egy lánya és egy fia volt az első házasságából, néha felhívták telefonon, de nem sokat beszéltek, illetve ő alig, inkább csak hallgatott. Az exét csinos asszonynak láttam, a képekről ismertem, amiket még a kapcsolatunk elején mutogatott nekem, az egyikén egy szép, finoman berendezett szobában állnak egymást átka-rolva, anyaszült meztelenül, derűsen néznek a lencsébe, mosolyogva, és én akkor arra gondoltam, vagyis úgy éreztem, mi ezt sohase tesszük, tehetjük meg, és fáj is ez egy kicsit, mert azért bennem volt az is, hogy majd engem is nézzen meg hosszasan valaki valamikor, alaposan vegyen szemügyre, vizsgálja meg az orrom, a szemem, a mellemre omló vastag szálú hajam,

szépvonalú hasam és tömött, lejtős szemérmem dombját, amin szinte szánkózni lehet. Nem azt akartam, hogy vitrinbe tegyenek, csak azt, hogy irigykedjenek kicsit, folyják a nyáluk az utánam következőknek, mint nekem akkor ott.

És megesett, hogy mesélt az asszonyról, hogyan is tudott kinézni az ablakon, hogyan homályosult el a tekintete egy távoli sűrű erdőben, és milyen parfümöket használt, ha nagyon vonzó akart lenni, nagyon. És tán túl sűrűn is akart, mert el-elmaradozott otthonról, a gyerekek az apjukkal maradtak, és mind később és később tért haza egészen megváltozva, átalakulva, átlényegülve, mert nagy úr a szerelem, uram, hatalmas diktátor tud lenni, élet és halál kiosztója. Tudták ezt mind a ketten, és még a felcseperedő gyerekek is sejtették, igen, és a feleség már nem leplezett semmit, és a férj, a majdani férjem látszólag nem reagált, csak mélyen hallgatott, és ebben a tengeri csendben hallani lehetett, hogyan omlik össze benne minden feltartóztathatatlanul. Ezt nem bírom tovább, fakadt ki egyszer az asszony, már-már nekem fáj, engem fojtogat, lep el a bedőlt világ, és otthagytott mindent, mit lehetett.

Néha úgy gondoltam, jó volna találkozni vele, óvatosan megfogni a kezét és megkérdezni, boldog-e, és utána elnézni valahova messze, olyan révetegen, definiálhatatlanul, de nem volt erre esély, persze, külföldön élt és csak a gyerekekkel tartotta a kapcsolatot, akik hirtelen felnőttek, otthagyták az apát, hogy külön és más életet éljenek, és hogy néha felhívják, hogy hallgathassák mély hallgatását.

És én tudtam, nincs ennek az egésznek se jelene, se múltja, összepakoltam és mentem vissza időközben megöregedett apámhoz, akár egy tékozló fiú, és ő beengedett, visszafogadott, nem repdeső szívvel, az igaz, furcsa volt újból a kisszobában meglett asszonyként, igen, a régi, avított bútorok között, a csipkével leterített ágyon, ahova, ha lefeküdtem, elszökött lánykorom jutott az eszembe, istenem, mindaz, amiről akkor álmodoztam, és hittem, megvalósul minden, mert másképp nem lehet. Elfelejtett képeket nézegettem, virágzó fákat, apró dombokat, rétet, legelőt, de világos volt, ez csak intermezzo lehet. Pluszmunkát vállaltam, loholtam, szaladtam, összejött a pénz egy kis albérletre, berendeztem, csinosígtattam, jó volt hazamenni, megigazítani az ablakon a függönyt, felhúzni a faliorát a konyhában, benézni a hűtőbe és tudni, mindez az enyém, de azért amikor besötétedett és az állólámpa fényénél megláttam az árnyékokat a falon, erősen éreztem, valami nagyon hiányzik nekem, és nyugtalanná váltam, ingerültté, olyannyira, hogy a hazajövetel már távolról sem volt édes, nem, inkább a barátnőmnél aludtam, akivel mindenféle női szeszek mellett elemeztük az elemezhetetlent, transzíroztuk egymást és magunkat, és más-

nap csak ültem az íróasztalomnál az irodában és bambultam, pontosabban bámultam a szemközti képre, ami egy hajót ábrázolt, hogy éppen kifut valahová.

Oly sokszor szerettem volna a fedélzetén lenni, pedig hajlamos vagyok a tengeribetegségre, uram, szerettem volna érezni az arcomon a sós levegő, a tenger, a kék, a messzeség tapintását, ízet és nyirkát, mindazt, amibe nem férnek határok, és tényleg hajóra szálltam, szimbolikusan, persze, szörfözni kezdtem a neten, ide-oda siklani kiszámíthatatlanul, élvezvén a bódító határtalanságot. Férfiak képeit nézegettem, azokét, akik szintén társra vágnak, akik csontkemény magányukat szeretnék megosztani vagy szétfoszlatni mással, mindenféle arc, vonás, hajszín került a szemem elé, egyszer még az exemet is láttam, amint az ablakkal a háta mögött mosolyog, de csak egy halvány vigyorra telt neki szegénynek, és akkor tényleg szántam, nagyon, de magamat még jobban, uram, annyira, hogy a tettek mezejére léptem, írtam, telefonáltam és már ott álltam a divatos üzletközpont előtt a belvárosban, szilvakék ruhámban, frissen festett hajjal, enyhén izzadva, akár egy bakfis, mert elszokott a test, elszokott a lélek, és rám tört a köhögés, és az eső is esni kezdett, de ő csak nem jött, akire vártam, hiába néztem jobbra, majd balra, mindenki elment mellettem, mintha ott se lennék, nem is lennék, és akkor elrohantam én, gyorsan meg kellett innom valamit, a közeli presszóba robogtam, ültem a márványasztalnál, nem érdekelt, hogy bámulnak, néznek, és nem sok kellett, hogy elsírjam magam. Hol volt a távoli kék vonzása, uram. Hol.

És jöttek az újabb találkák, amelyek révbe jutottak néha, de mégis olyan átmenetiek voltak, még ha stimmelt is minden, volt bennük valami félsz, csikorgás, nyekergés, mintha féltem vagy tartottam volna attól, hogy átadjam magam, hogy felolvadjak ebben az újban, valami természetes ösztönfék gátolt meg ebben, és inkább erre figyeltem, ahelyett, hogy a várva várt öröm és kéj elöntsen engem hatalmasan. És már kezdtem belátni, nem lesz ez az egész olyan, mint elképzeltem volt, és lassan hagytam a dolgokat pihenni, habár hazudnék, ha azt állítanám, uram, hogy nem kap el néha a vágy, hogy most, most próbáljam újra, gyerünk, de gyorsan ellobban a lelkesedés, eliramlik nagyon, és csak marad az egészségügyi légyott, a maga steril körülményeivel, ami néha még szép is tud lenni, szórakoztató, de nem várok tőle semmit, és így, még ha fájón is, jobb, mint a márványlapú kisasztal mellett ülni pohárral a kézben, felháborodottan, zaklatottan, már-már a sírás határán, de mint látja, uram, ha igazán megóhajtom a süteményt, a csillogó, szikrázó porcukrot a tetején, és ha beleharapok és az ajkaimra rátapad, akkor nagyon, de nagyon szeretném megosztani valakivel.